

[Aksel Larsen.]

Forslag til Finanslov, den højtærede Finansminister her har fremlagt. Ganske vist kan han rose sig af, at ifølge Forslaget til Finanslov er der en Stigning i de direkte Skatter paa 152 Mill. Kr. Her maa man imidlertid bemærke, at en væsentlig Del af dette Beløb hidrører blot fra en mere ærlig Budgettering, end man tidligere har haft. Man har i Aar i højere Grad, end det tidligere er sket, regnet med, at de direkte Skatter virkelig vil indbringe de Summer, man har tidligere Aars Erfaring for, at de indbringer. Altsaa, de 152 Mill. Kr.s Stigning paa dette Omraade er ikke Udtryk for en tilsvarende Stigning i de direkte Skatter.

Hvad de indirekte Skatter angaar, er der derimod en samlet Stigning paa 444 Mill. Kr. Ja, hvis man skal tro selve Finanslovsforslaget, saa er der kun en Stigning paa 244 Mill. Kr., men dertil skal lægges 100 Mill. Kr., som ikke er taget med i Budgettet, og endelig Stigningen i Statsbanernes og Postvæsenets Takster og Indtægter, som ogsaa udgør 100 Mill. Kr. mere.

Altsaa, Regeringens Skattepolitik har man udtrykt gennem disse Tal: paa den ene Side 152 Mill. Kr. mere paa de direkte Skatter, paa den anden Side 444 Mill. Kr. mere paa de indirekte Skatter. En saadan Skattepolitik er uretfærdig, en saadan Skattepolitik vender den tunge Ende nedad, den viser, at Regeringen har Vilje til at lade Folkets brede Masse betale de Udgifter, som i Virkeligheden burde være betalt af dem, der har tjent de store Penge under Krigen og Besættelsen og takket være Krigen og Besættelsen.

I øvrigt er det jo meget ulykkeligt, at man ikke vilde følge vort Raad, da Eengangsskatten var til Behandling, og henlægge Eengangsskattens Provenu i en særlig Fond for Statens Regning i Nationalbanken. Det vilde man ikke, man valgte i Stedet for automatisk at lade det indgaa paa Statens Reguleringskonto til Afbetaling af denne. Derved har man undladt at give Staten et værdifuldt Mittel i Hænde til at regulere det økonomiske Liv herhjemme, og man har undladt at give Staten en passende Pengereserve, som den kunde anvende efter Rigsdagens Bestemmelse i Situationer, hvor dette kunde være paakrævet.

Det viser sig, at denne Optraeden fra Regeringens og Rigsdagens Flertals Side i Spørgsmaalet om Anvendelsen af Eengangsskattens Provenu ligefrem er et Princip, i hvert Fald for Regeringen. Det har den givet Udtryk for derigennem, at den er

begyndt at sælge løs af Landmandsbankaktierne. Jeg ved meget vel, at Landmandsbankloven er saa uheldigt affattet, at en Regering har Ret til at gøre dette, men fordi man har Ret til at gøre det, er det ikke sikkert, man bør gøre det, for det er ikke sikkert, det er gavnligt.

Jeg mener, at det er meget uheldigt, at Nationalbanken ikke er en regulær Statsbank, men jeg mener, det er dobbelt uheldigt, naar Staten ejer Aktierne i en anden stor Bank, Landmandsbanken, at den saa begynder at sælge disse Aktier i Stedet for at benytte denne store Bank som Værktøj for Statens økonomiske og finansielle Politik. Jeg vil finde, at man uden Skade kunde gaa et Skridt videre. Ikke alene burde Nationalbanken være en regulær Statsbank, og Staten burde ikke slippe Grebet om Landmandsbanken, men tværtimod i langt højere Grad udnytte den paa rette Maade, end den hidtil har gjort, men Staten burde ogsaa interessere sig for andre store Pengeinstitutter. Her tænker jeg i første Række paa visse Forsikringselskaber, som man ikke alene uden Skade, men til Gavn for Landet og navnlig til Gavn for Folket kunde nationalisere.

Den næste store Opgave, der maatte foreligge, var at sikre Folkets Forsyning med de mest nødvendige Livsfornødenheder. Der var jo stor Mangel paa mangfoldige Omraader, der manglede Raastoffer til Industrien, der manglede Brændsel, der manglede Foderstoffer, der manglede Kunstgødning o. s. v. Men der manglede ogsaa direkte Livsfornødenheder, Klæder, Fodtøj, Forbrugsgenstande, Boliger o. s. v.

Her maatte det virkelig være Opgaven at organisere Importen, Produktionen og Fordelingen efter en retfærdig Plan, saaledes at de, der trængte, fik i første Række, og saaledes at der ikke var Mulighed for dem, der havde de mange Penge, for at skaffe sig større Forsyninger end andre. Man burde i den Henseende have lært af Besættelsestidens Erfaringer. Under Besættelsestiden var det saadan, at der opstod Mangel paa Tøj, og vi Kommuner krævede Gang paa Gang Tekstilrationering, men talte for døde Øren. Tekstilrationering maatte aabenbart ikke gennemføres, saa længe der var Tekstilvarer i Landet, og da der ikke fandtes flere, var det for sent. Nu har vi efter Befrielsen en kort Overgang haft en Slags Tekstilrationering, men den er allerede praktisk talt blevet ophævet, uden at de ubemiddeltes Behov for gode og nødvendige Varer er blevet dækket.

Hvad Boligbyggeriet angaar, er det